

29

стор. 3

ЗАРУЧНИКИ ПАРОВОЇ ЗАВІСИ

Майже три тижні мешканці багатопверхівки перебували в полоні смердючої пари, що валувала з підвалу

стор. 4-5

Василь ЛАЗАРОВИЧ:

“ХОЧУ РОЗПОВІДАТИ ЛЮДЯМ У ПІСНЯХ КРАСИВІ ІСТОРІЇ, ЯКІ ПРИВОДИТИМУТЬ ДО ХОРОШИХ РЕЗУЛЬТАТІВ”

Привітання захисникам

Фото Бориса КОРПУСЕНКА

Покладання квітів до Вічного вогню — традиційне вшанування пам'яті героїв

Євген ЛЕВЧЕНКО
"Хрещатик"

23 лютого 2011 року прем'єр-міністр України Микола Азаров та голова КМДА Олександр Попов поклали квіти до Вічного вогню у парку Вічної Слави та до пам'ятника трічі герою Радянського Союзу маршалу авіації Іванові Кожедубу.

Вітаючи киян зі святом, Олександр Попов зазначив: "Завдяки вам, захисники Вітчизни, ми можемо спокійно та впевнено жити, працювати, розбудовувати наше місто, виховувати дітей. Ми знаємо,

що в скрутну хвилину ви з мужністю станете на захист рідної країни! З великою вдячністю у цей день я звертаюся до ветеранів. Низько вклоняюся тим людям, кому ми завдячуємо своїм мирним жит-

тям. Своєю хоробрістю і героїзмом, відвагою та любов'ю до Батьківщини свого часу вони довели, що Україна ніколи не скориться загарбникам".

Святкування Дня захисника Вітчизни бере початок із січня 1918 року. Тоді Рада народних комісарів СРСР видала декрет про створення Робітничо-селянської Червоної Армії, а пізніше — декрет про створення Робітничо-селянського Червоного Флоту. У 1922 році 23 лютого було оголошено Днем Червоної Армії. Вважається, що свято започатковано на честь перших перемог Червоної Армії під Нарвою і Псковом над

регулярними військами кайзерівської Німеччини 23 лютого 1918 року. І хоча історики цей факт вважають доволі суперечливим, від 1922 року 23 лютого набуло характеру всенародного свята.

Із 1940-х років свято перейменували на День Радянської Армії, а після розпаду СРСР він дістав нинішню назву — День захисника Вітчизни. В Україні свято засновано указом президента Леоніда Кучми від 1999 року у зв'язку "з численними зверненнями громадських організацій, ветеранів війни та з метою сприяння патріотичному вихованню молоді" ●

ОФІЦІЙНО

Іноземці стали більше інвестувати в Київ

Обсяг інвестицій в основний капітал Києва в січні — вересні 2010 року становив 16,4 млрд грн, що відповідає 17,3 % загального обсягу інвестицій в економіку України. Про це сказав голова Київської міської державної адміністрації Олександр Попов. «Порівняно з відповідним періодом попереднього року інвестиції в економіку міста зросли на 1,6 відсотка, тоді як загалом в Україні ми спостерігали скорочення інвестицій на 2,9 %. Обсяг інвестицій в основний капітал столиці на одну особу населення становив майже 5,9 тис. грн, що в 2,8 рази більше, ніж по Україні», — зазначив Олександр Попов. Також, за його словами, протягом дев'яти місяців минулого року в економіку Києва іноземні інвестори напряму вклали \$ 2,1 млрд, а приріст сукупного обсягу іноземного капіталу в економіці міста з урахуванням його переоцінки, втрат і курсової різниці становив \$ 1938,3 млн •

Медики столиці допомагатимуть вболівальникам Євро-2012 оперативно

Днями в Київській міській клінічній лікарні № 7 відбулися практичні навчання з реалізації Плану реагування на масовий керований або спонтанний наплив постраждалих у рамках підготовки до чемпіонату з футболу Євро-2012. Оцінювали дії співробітників лікарні в приймальному відділенні, до якого машина швидкої допомоги доставила 25 «потерпілих». Особливу увагу звертали на медичне сортування пацієнтів. У навчальному процесі вперше в Києві було використано нові методики реагування на надзвичайну ситуацію. Так, у приймальному відділенні організували буферні зони для надання невідкладної медичної допомоги та реанімаційних заходів постраждалим із травмами різного ступеня тяжкості •

З 23 лютого закривається трамвайний маршрут № 5

У зв'язку з початком будівництва транспортного розв'язки біля станції метрополітену «Дніпро» з 23 лютого 2011 року рух трамваїв маршруту № 5 «Контрактова площа — бульвар Дружби Народів» буде закрито. Про це повідомили в КП «Київпастранс». У комунальному підприємстві також поінформували, що від Контрактової площі до мосту Патона можна дістатися автобусами № 51 «Контрактова площа — станція метро «Червоний хутір» та автобусами, що працюють у режимі маршрутного таксі № 500 «Контрактова площа — станція метро «Червоний хутір» •

Ситуація із захворюваністю на менінгококову інфекцію у Києві є стабільною

Головне управління охорони здоров'я КМДА наголошує, що в місті ситуація із захворюваністю на менінгококову інфекцію є стабільною. За даними санітарно-епідеміологічної служби столиці, з початку 2011 року зареєстровано три випадки захворювання, в 2010-му за аналогічний період їх було сім. Загалом протягом минулого року в Києві зафіксовано 20 таких випадків, два з них закінчилися летально. Головне управління охорони здоров'я просить батьків негайно звертатися до лікаря у разі виявлення будь-яких ознак недуги в дитини, а не займатися самолікуванням. Нагадаємо, що 17 лютого до Київської міської клінічної лікарні № 9 в тяжкому стані госпіталізовано дитину 16 років з діагнозом менінгококової інфекції. Хворому було надано належну медичну допомогу, організовано консультації у провідних фахівців. 18 лютого стан пацієнта поліпшився •

ІНФРАСТРУКТУРА

Стратегія розвитку

За рік Києву вдалося піднести економіку та почати реформувати міське господарство

Наталка МАРКІВ
«Хрещатик»

У 2010 році Києву вдалося відновити економічне зростання та частково подолати наслідки економічної кризи. Попри те, що нині загальна консолідована заборгованість столиці сягає майже \$ 1,2 млрд, Київ є інвестиційно найпривабливішим регіоном у країні. У мерії планують запровадити низку заходів, аби й надалі стимулювати економічну привабливість міста, розвивати інфраструктуру та реформувати житлово-комунальне господарство. Про те, з якими здобутками столиця закінчила 2010 рік та які плани на 2011-й, ішлося учора на розширеній колегії столичної міськдержадміністрації.

У 2010 році відновлено економічне зростання столиці. Про це вчора заявив голова КМДА Олександр Попов. Зокрема, обсяг інвестицій в основний капітал Києва за січень — вересень 2010 року становив 16,4 млрд грн, що відповідає 17,3 % за-

гального обсягу інвестицій в економіку України. «Порівняно з відповідним періодом попереднього року інвестиції в економіку міста зросли на 1,6 відсотка, тоді як загалом у країні було скорочення на 2,9 відсотка. Інвестиції в основний капітал столиці на одну особу дорівнювали майже 5,9 тис. грн, що в 2,8 рази більше, ніж по Україні», — повідомив Олександр Попов.

Він також додав, що за 9 місяців 2010 року в економіку Києва іноземні інвестори вклали \$ 2,1 млрд прямих інвестицій. Прибуткові підприємства, частка яких у загальній кількості становила 57,5 %, отримали 55 млрд грн, що на 38,3 % більше, ніж за 11 місяців 2009 року. Обсяг промислового виробництва в 2010 році зріс на 4,1 %, роздрібний товарообіг — на 6,9 %.

Оцінюючи результати діяльності своєї команди в 2010 році, Олександр Попов наголосив, що завдяки фінансовій підтримці Кабінету Міністрів України торік вдалося завершити важливі об'єкти у транспортній інфраструктурі міста. Для киян відкрито нові станції метро, здійснено капітальну реконструкцію швидкісного трамвая, запущено розв'язку на Московській площі та низку інших об'єктів. Цьогоріч, окрім транспортної сфери, великий акцент буде зроблено на житлово-комунальному господарстві. Зокрема, столична міськдержадміністрація у найближчих два-три

роки планує спрямувати на реформу ЖКГ мільярд гривень. За словами Олександра Попова, вже нинішнього року, ймовірно, влітку на це виділять 400-500 млн грн. Він також зауважив, що в цьому питанні мерія розраховує на підтримку уряду, зокрема в реалізації таких програм, як «Питна вода», що сьогодні перебуває на розгляді в уряді. Значну увагу буде приділено також сфері охорони здоров'я: влада і надалі опікуватиметься програмою відкриття амбулаторій сімейного лікаря та «лікарняних кас».

Що ж до роботи управлінців, то голова КМДА зауважив: чимало запитань є до роботи окремих головних управлінь. «Це і управління земельних ресурсів, і управління архітектури, і управління комунальної власності, і багато інших. Отож найближчим часом буде призначено нових керівників», — зазначив Олександр Попов.

Окрім оптимізації управлінського персоналу, важливим кроком стратегії розвитку столиці стане середньострокове планування розвитку міста. До цього залучатимуть і закордонних фахівців. Як зауважив секретар Київради Олександр Довгий, міська рада всіляко сприятиме втіленню планів виконавчої гілки. «Нам потрібно об'єднуватися довкола не якихось політичних гасел, а конкретних програм та господарських проблем міста», — наголосив Олександр Довгий •

СИНИ ВІТЧИЗНИ

Школа має готувати патріотів

У школі № 85 Голосіївського району столиці проходить експеримент з удосконалення системи військово-патріотичного виховання молоді

Оксана ЛИСИНЮК
«Хрещатик»

21 лютого на базі спеціалізованої школи № 85 з поглибленим вивченням англійської мови, що в Голосіївському районі столиці, відбувся круглий стіл, присвячений військово-патріотичному вихованню молоді. Учасники зустрічі обговорили актуальні проблеми галузі та внесли пропозиції щодо удосконалення системи патріотичного виховання.

Круглий стіл «Актуальні проблеми і шляхи вдосконалення військово-патріотичного виховання сучасної учнівської молоді» відбувся в рамках Всеукраїнського експерименту «Військово-патріотичне виховання як невід'ємна складова громадянського становлення учнів» на базі спеціалізованої школи № 85. За ініціати-ви директора Тетяни Федунової ця школа у вихованні учнів звертає велику увагу на військовий патріотизм: влаштовують зустрічі з ветеранами та організують екскурсії в музеї, міста-герої. На базі школи діє музей «Захисники Вітчизни», експозиція якого постійно поповнюється завдяки проведенню учнями пошукової роботи.

На засіданні круглого столу обговорили пріоритетні напрямки організації роботи школи для піднесення патріотизму та використання музейних експонатів для організації навчально-виховного процесу на уроках історії.

«Ветерани стурбовані способом життя сучасної молоді, адже вона не ціка-

Директор школи № 85 Голосіївського району столиці Тетяна Федунова з фахівцями військово-патріотичного виховання

виться минулим і не має поваги та любові до рідного краю. Ми тому війну вистояли і перемогли, бо за нами стояла наша земля, а зараз у молоді немає підвалин патріотизму, які мають закладати ще змалку. На його формування впливають три фактори — родина, соціальне середовище та школа. Останній фактор має найбільший вплив, саме через ставлення до викладання історії, бо нині діти не знають історичної правди, її немає де прочитати», — каже доктор історичних наук, професор, керівник Центру захисту правди історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років Юрій Шиловцев.

У круглому столі активну участь приймали начальник відділу виховної роботи Інституту інноваційних технологій і змісту освіти МОН молоді та спорту України Наталя Поступальська, начальник Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка Віктор Балабін, заступник голови Голосіївської районної в місті Києві державної адміністрації Михайло Мошкола, завідувачка відділом науково-просвітницької роботи Меморіального комплексу «Національний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років» Наталя Філатова, директори шкіл № 186 та 108 міста Києва, ветерани та інші •

Заручники парової завіси

Майже три тижні мешканці багатоповерхівки перебували в полоні смердючої пари, що валувала з підвалу

Олена СТУЛЬЄВА
"Хрещатик"

До редакції "Хрещатика" надійшов дзвінок від мешканців будинку № 9 на вулиці Салютній. Кілька тижнів тому в підвалі будинку прорвало каналізаційну трубу, і нечистоти потрапили в короби системи теплозабезпечення. Через інтенсивне випаровування стіни будинку і навіть квартир відсиріли та просочилися смородом. Попри скарги до міського call-центру та ЖЕКУ "Діброва", швидкого реагування люди не дочекалися. "Крига скресла" лише після втручання журналістів. Аварію ліквідували, але її наслідки лишилися на згадку про бездіяльність комунальників.

5 лютого з підвалу будинку № 9 на вулиці Салютній завалувала гаряча пара. Мешканців багатоповерхівки стривожило те, що в підвалі розташована бойлерна.

"У чотири парадних утворилася парова завіса, — розповідає мешканка будинку Зінаїда Львівна. — Через конденсацію стіни під'їздів покрилися вологою. Пара проникла і в квартири. Зі своєю проблемою ми звернулися до ЖЕКУ, потім неодноразово телефонували до Служби допомоги мера киянам. Однак реакцію комунальників оперативно не назвеш. Протягом трьох тижнів ми жили, як у лазні".

Не назвеш реакцію комунальників і продуктивною. Зі слів мешканців, працівники ЖЕКУ "Діброва" разом з міськими службами не раз збирали "консиліуми" в пошуках заходів для усунення аварії, та зробити цього не вдавалося. Причину інтенсивного випаровування з'ясували. "Засмічення старих проіржавілих каналізаційних труб усіяким непотребом, що викидають у систему мешканці, призвело до прориву, внаслідок чого нечистоти потрапили до гарячих труб із теплоносієм, — пояснює головний інженер ЖЕКУ "Діброва" Юлія Орел. — Працівники "Київводоканалу", до якого ми звернулися вчасно, прочистили труби неякісно, тому довелося повторювати кілька разів".

Ось і останнє прочищення труби минулої доби аварії повністю не усунуло. Наступного дня пара знову повалувала з підвалу. Ситуація й досі лишається критичною. Тепер картину під'їздів будинку, яку останніми роками "прикрашали" напівзруйновані віконні рами, доповнюють відсирілі стіни, з яких почала осипатися штукатурка.

"Хрещатик" вирішив опікуватися долею "парового" будинку. Ми стежитимемо за розвитком подій та поінформуємо читачів про реакцію на проблему комунальних служб і чиновників ●

Парова завіса, в якій опинився дім на Салютній, знищила під'їзди

Фото Миколи ТИМЧЕНКА

Права "Сердоліка"

До редакції газети "Хрещатик" звернулася Галина Холмогорова — голова правління Об'єднання співвласників багатоквартирних будинків (ОСББ) "Сердолік", що на вулиці А. Мішуги, 2 в Дарницькому районі. Пані Холмогорова повідомила про те, що комунальне підприємство "Житло-сервіс" перешкоджає взяти будинок на баланс і почати самим обслуговувати мешканців. Дату процесу прийому-передачі будинку на баланс переносили двічі, бо там відбувалися збори мешканців, які не є членами об'єднання. Цитуємо лист.

"Проблема стосунків ОСББ "Сердолік" із КП "Житло-сервіс" почалася ще влітку 2008 року, коли документи на квартири видавали лише тим власникам, хто підписував договір на обслуговування цим підприємством. Обслуговували наш будинок погано — часто ліфти не працювали, були перебої з водою, не прибирали в під'їздах. Консьержці ми платили шалену

суму, по 120 гривень з квартири. У багатьох мешканців будинку терпець урвався, і в червні 2009 року наша громада вирішила створити ОСББ. У липні ми вже його офіційно зареєстрували і назвали "Сердолік".

Саме цікаве і незрозуміле розпочалося тоді, коли члени правління повідомили комунальне підприємство про створення об'єднання — через деякий час ми

отримали повістку до окружного Адміністративного суду. Вимогою позивачів було визнати реєстрацію недійсною і ліквідувати об'єднання "Сердолік". Цей суд ми виграли, і на виїзній нараді керівництва Дарницької районної державної адміністрації, членів "Житло-сервісу" і трьох сусідніх ОСББ було вирішено розпочати процес прийому-передачі.

Тричі члени правління відпрошувалися з роботи, залишали свої домашні справи і приходили в комунальне підприємство, аби зрештою завершити цей затяжний процес. Та жодного результату немає й досі. 18 січня 2011 року ми прийшли туди вперше і сподівалися, що все швидко закінчиться, але там проводили збори мешканців будинку, які не входять до нашого об'єднання. На цих зборах начальник юридичного відділу "Житло-сервісу" цитував їм ви-

тяги із Закону України "Про об'єднання співвласників багатоквартирних будинків", підмінюючи терміни. Він намагався переконати мешканців, що керівництво ОСББ хоче їх обманути й обікрати. Два наступних візити відклали і переносили з таких самих причин.

На сьогодні комунальне підприємство подало позов до Апеляційного адміністративного суду, і ми чекаємо призначення дати розгляду справи, але цей процес може тривати більш ніж два роки.

"Житло-сервіс" проводить активну агітацію мешканців проти ОСББ. У всіх негативних моментах обслуговування звинувачує нас, мовляв, об'єднання не хоче і не вміє обслуговувати будинок".

Про те, чи змогло об'єднання "Сердолік" відстояти свої права, "Хрещатик" розкаже в одному з наступних номерів ●

Захоплені метри

Ще один лист, що надійшов до "Хрещатика" від членів Об'єднання співвласників багатоквартирного будинку "Громада", що на вулиці Дарвіна, 5 Печерського району столиці. Вони звернулися до редакції щодо судової тяганини з приводу незаконного перепланування горища під власне житло та приєднання його до квартири № 8 цього самого будинку.

Мешканка квартири № 8 на вулиці Дарвіна, 5 (Бровченко Ю., а з грудня 2006-го її донька Бровченко-Спицина С.) без відповідного дозволу на реконструкцію, без згоди співвласників і комунального підприємства з утримання житлового господарства Печерського району Києва "Печерськжитло" (нині КП "Хрещатик") самовільно переобладнала горищене приміщення будинку площею 61,7 квадратних метра під власне житло й приєднала його до своєї квартири. Під час ремонтних робіт було пошкоджено міжповерхове перекриття.

"КП "Печерськжитло" неодноразово вручало власниці приписи-попередження з вимогою припинити самовільні будівельні роботи до надання відповідної проектно-дозвільної документації. Усі попередження власниця ігнорувала. У листопаді 2006 року комунальне підприємство звернулося до Печерського районного суду столиці з позовом до громадянки Бровченко, щоб зобов'язати її демонтувати самовільно збудовану прибудову на горищному поверсі та поновити планування цього приміщення до первинного стану, згідно із забудовою будинку. Ці вимоги задовольнили частково", — йдеться у листі.

Але рішення Печерського районного суду від 27 лютого 2007 року та ухвалу Апеляційного суду Києва від 13 червня 2007 року скасували, справу передали на новий розгляд до суду першої інстанції.

Наполегливі мешканці будинку в листопаді 2010 року звернулися до Печерського районного суду, щоб захистили своє право власності на горищене приміщення будинку шляхом зобов'язання відповідачів Бровченко — Спициної та комунального підприємства "Хрещатик" привести це приміщення до первинного стану відповідно до технічної документації на будинок і демонтувати надбудову. Суд задовольнив вимоги частково і зобов'язав власницю квартири демонтувати надбудову і повернути горище до первинного стану.

Та з рядків листа зрозуміло, що конфлікт не вичерпано, а судова тяганина триває. "31 грудня 2010 року власниця квартири та КП "Хрещатик" подали апеляційну скаргу до Апеляційного суду з проханням скасувати рішення Печерського районного суду від 22.12.2010 у справі № 2-5444/10. Ухвалити нове рішення, яким відмовити у позові ОСББ "Громада" у повному обсязі. Незабаром відбудеться це судове засідання, а нас уже попередили, що майбутня ухвала буде не на нашу користь і захист наших порушених прав".

Цей будинок є історично пам'яткою міста. Тому його мешканці так переймаються. "Незабаром уся історична частина столиці буде самовільно забудована й за наші гроші узаконена судами", — пишуть мешканці будинку Сахач Н., Демченко Г., Турос Р. та інші небайдужі громадяни.

"Хрещатик" стежитиме за долею історичної пам'ятки міста та повідомить про результати своїм читачам на шпальтах газети ●

Василь ЛАЗАРОВИЧ: “Хочу розповідати людям у піснях красиві історії, які приведуть до хороших результатів”

“Хрещатик” продовжує знайомити читачів з яскравими особистостями нашої країни. Цього разу до редакції завітав оксамитовий бас-баритон, виконавець у стилі класикал-кросвер та симфо-джазу Василь Лазарович. Нині він напружено працює в обраному класично-поп-роковому напрямку, який, за словами співака, в Україні ніким не зайнятий. А ще від минулого року ім'я Василя Лазаровича асоціюється з Євробаченням, на яке Василь з певних причин не поїхав. “Хрещатику” він припідняв завіси європейського пісенного конкурсу. Про це та більше — далі.

Телепроекти — брехня для дітей

— Василю, ким вважаєте себе в шоу-бізнесі?

— У шоу-бізнесі вважаю себе певним реформатором, аналітиком, математиком. Як і кожну особистість, мене цікавить розвиток вітчизняного шоу-бізнесу. Бо якщо розвиватимуться мої українські колеги, то й зростатиме конкуренція та відкриватимуться кордони для популяризації нашої музики і артистів за межами країни. А в нашій державі так склалося, що всі артисти ходять з простягнутою рукою і просять грошей. Я вважаю, що це неправильно. Все треба ламати.

— Тоді до чого треба прагнути? Адже коли артист розвивається, він приносить своїй державі гроші.

— Ми повинні розуміти, хто такий артист. Артист — це приватний підприємець, який займається певним видом музичної діяльності. Це виступи, організація концертів та інше. Тут менеджмент і бізнес треба будувати таким чином, щоб не завдавати збитків державі.

— А хіба академічних артистів можна вважати приватними підприємцями?

— Артисти бувають різні: епатажні, комерційні, іміджеві. Якщо говорити про класику, то це те, що створює імідж державі. Музичні й оперні театри, театри оперети, музичні школи, училища, консерваторії — всі їх повинна фінансувати держава і залучати шонайкращих викладачів, адже вся школа будується на них. Усе ін-

ше, що стосується шоу-проектів, має лише комерційну основу. Це не має стосунку ні до іміджу країни, ні до розвитку шоу-бізнесу.

— Чому так?

— Бо шоу-бізнес повинен розвиватися з музичної школи, з консерваторії. А організатори проектів подають приклад, що ти можеш прийти на проект, тебе три місяці показуватимуть по телевізору, і ти — “зірка”. Це брехня для дітей, для країни. Адже діти розуміють, що не треба ходити до музичної школи, трудитися. Вони можуть купити квиток “Івано-Франківськ — Київ”, виграти на шоу, а післязавтра стати “зіркою”. Такого в природі не буває. І ми, і мас-медіа, і держава повинні чітко розуміти, що акцент треба робити на вихованні. Й не лише музикантів, це стосується і кожного виду діяльності. Тому я обстоюю і схильний більше до професійної музики, до правильного розвитку музичної сфери. І, звісно ж, відстоюватиму проекти, зроблені на високому рівні, проекти, які створюють державі імідж.

Євробачення — це чиста комерція, розрахована на країни “третього світу”

— А як бути з Євробаченням?

— Те саме можна сказати і про Євробачення. Артисти зростають на іміджі та на епатажності. Епатажні артисти — Верка Сердючка, яка посіла друге місце на цьому пісенному конкурсі. Це непогано для країни. Але уявімо, що там виступив “невідомий” Френк Сінатра чи Лучано Паве-

Якби кожен займався своєю справою, ми мали б ідеальний рівень розвитку в усьому

ротті, вони б зайняли місце п'ятнадцяте. В цьому й криється непередбачуваність Євробачення. Коли люди не звертають уваги на учасника, а він перемагає. І тоді в ньому починають шукати те, завдяки чому він набрав найбільшу кількість балів. А в тому, хто програв, не шукають добро-го, а шукають причину невдачі. Так легко маніпулювати людськими думками. І тут головне, що напише преса.

— Євробачення — це іміджевий конкурс чи все ж таки комерційний?

— Одразу скажу, що Євробачення — це чиста комерція, розрахована на країни “третього світу”. Для самодостатніх країн, що мають світових зірок, такий конкурс не потрібен. Там бізнес працює сам собою. Такі країни роблять ставки на якість. Їхні компанії розуміють: якщо ти створив серйозний сингл, і він потрапляє до Sony records чи іншої світової компанії, тоді Євробачення зайве.

Якщо копнути глибше, Євробачення — це цікаво придумана, спродюсована акція, яку робить певна команда людей за рахунок держави-переможниці. Унікально. Крім того, в них є генеральні партнери, що утримують офіси і працюють щороку, готують акцію. І ще момент: де є люди — завжди є фінансовий інтерес. Тому Євробачення як іміджевий конкурс для старту нашого артиста потрібен. Як стимул для розвитку. Особистості з'являються лише в боротьбі за місце на сцені. Це непогано. Але, по-перше, цей конкурс дорого обходиться, для держави він не вигідний. Адже щороку треба платити за ліцензію за те, що Перший національний канал (НТКУ) буде членом конкурсу, за трансляцію у прямому ефірі. По-друге, в мене виникає запитання щодо відбору на Євробачення. Я вважаю, що телекомпанія не повинна витрачати гроші на телевідбори. Особливо нині, коли на НТКУ сумна ситуація. Коли час переформатувати Національну телекомпанію, закупити нову апаратуру, що тепер нібито роблять, працювати над ефірною мережею і створити перший канал не за назвою, а за рейтингом. Я думаю, команда НТКУ знає, що вона робить. Але ці всі відбори мають незрозумілий, скандальний характер. Якщо обрали кого треба — все добре. Якщо не обрали, тоді звертаються до народу переобирати. Народ лишається третьою стороною, на яку посилаються: ти повинен. Але хто сказав, що саме народ має визначати? Такого немає ні в законі, ні в положеннях. До того ж, якщо вже й повинен обирати народ, то потрібно показувати прозорість sms-повідомлень. Це най-

сумніша історія в нашій країні, адже на них заробляють величезні гроші. Але законодавство побудовано таким чином, що справжні результати нереально показати.

— Чому?

— Тому що телефонні оператори не мають права показувати стан повідомлень за кожного виконавця окремо. Вони демонструють кількість повідомлень, які прийшли на певний час. А щоб дізнатися результати за конкретного учасника, треба виграти суд. А він не має підстав довести незаконним проведення sms-голосування. Тому ланцюжок закривається і нереально розкрити всю історію. І саме голосами людей дуже маніпулюють.

Держава не повинна вкладати кошти у виконавців, які їдуть на Євробачення, адже вони — приватні підприємці

— Василю, як має відбуватися відбір конкурсанта?

— Я думаю, що це має бути певна колегіальна рада з 20–30 незалежних від шоу-бізнесу людей, але які знаються на музичному мистецтві. І на цій раді повинні розглядати кандидатури за анкетами, за їхнім баченням репертуарної політики конкурсу, за розробленою ними маркетинговою стратегією. І звичайно, треба враховувати один із головних критеріїв — фінансову підготовку артиста. Нікуди від цього не втечеш: Євробачення — це такий конкурс, який потребує дуже багато капіталовкладень.

— Тоді спливає ще один момент: коли артист проходить на конкурс, вкладає свої кошти, їх потім складно повернути.

— Усім виконавцям, які їдуть за свої кошти, не вигідно витрачати умовно 500 тисяч чи мільйон доларів на конкурс, коли за ці гроші можна успішно побудувати стабільний бізнес удома, який приносить прибуток не один рік. Це перший момент. Другий момент — коли артист немає грошей, він просить їх у держави. Я проти того, щоб фінансувала держава. Як і всі музиканти, я ходив до музичної школи і знаю, в якому вона стані. Уявіть собі, скільки ми могли б відремонтувати музичних інструментів за мільйон доларів! Скільки могли б за ці кошти дати зарплат для музичних педагогів. У даний момент я за виховання. Держава не повинна вкладати кошти у виконавців,

Я вихованець консерваторії, і мені хочеться працювати в стилі, який поєднує класичну музику, оперну, естрадну і рок

адже вони, повторюся, приватні підприємці. Друге — коли виконавець їде на Євробачення, він же не повертається з конкурсу до філармонії на зарплатню у чотири тисячі гривень і не їздить за ці чотири тисячі гривень із концертами по селах і районах. Після Євробачення в артиста гонорар одразу стає втричі більшим, ніж до конкурсу. Він чітко заробляє гроші. Такий артист — чистий бізнесмен.

Попса сьогодні ще працює, але вже звучується

— Поговоримо про творчість. Якої творчості в Україні не вистачає?

— Чудове запитання. Працюючи до сьогодні, я отримав популярність із однієї причини — завдяки боротьбі з форматом. Але всі забувають, що таке бізнес. Це унікальна торгова пропозиція. Коли ми створюємо щось унікальне, тоді воно має прорив. Чому шалений прорив має "Океан Ельзи"? Коли вони зайшли на музичний ринок, вони були не такі, як усі. Важко було пробивати, важко було заходити. Але коли вже артист заходить, він чітко має свою аудиторію і нішу, яка працює на нього. Відомо, що весь музичний ринок поділяється на аудиторії. Хтось любить класику, хтось — джаз, рок. Попса сьогодні ще працює, але вже звучується. Я вихованець консерваторії, і однозначно, що мені хочеться працювати в стилі класікал-кросвер. Це поєднання класичної музики, оперного, естрадного і рокового співу. Це змішаний стиль, в якому працює Андеа Бочеллі, Алессандро Софіно...

— Чого не вистачає Україні?

— Хочу сказати, що нині наша країна сумує за гарними вокальними форматами. Не все, звичайно, можна впихнути на радіо. Академічна музика однозначно туди не проходить. Але є масові концерти. Я, наприклад, зараз працюю над підготовкою сольного проекту з симфонічним оркестром. Це арії й романси, окрім того, класікал-кросвер. Хочу сказати, що на сьогодні саме в нашій країні на сцені дуже мало чоловічого сегмента. Я не хочу перераховувати виконавців, але в нас є тінейджери, яких створюють "фабрики" та інші співочі проекти. Хороші хлопці. Нічого проти них не маю. Але я це називаю дитячим шоу-бізнесом. Він усе одно колись закінчується і треба переходити до дорослого мислення. Інший момент — є ще стара команда артистів, які лишилися з 70-х. Їм уже не можна відходити від свого стилю. Вони мають лишатися такими, якими їх полюбили слухачі. Умовно вони працюють на аудиторію 50+. Якщо врахувати аудиторію 20—50-х років, то ця ніша доволі вільна й її можна заповнювати. Тому нині я намагаюся працювати над власним творчим розвитком у нашій державі. Я зроблю кілька оперних партій, працюю з кількома європейськими агентами в оперному напрямку. Окрім того, створив компанію, з якою ми розроблюємо кілька проектів. Один із них — щорічний концерт "Єдина" напередодні 8 Березня, в якому виступатимуть тільки чоловіки.

У справжнього чоловіка в пріоритетах завжди жінка

— Ми так плавно перейшли на святкові ноти. Щойно вчора був День захисника Вітчизни. Незабаром — жіноче свято. На Ваш погляд, яким повинен бути сучасний чоловік?

— Сучасний чоловік, найперше, повинен бути чоловіком. Починаючи із зовнішнього вигляду, закінчуючи стилем поведінки та спілкування, просування себе. В будь-якій професії, в будь-якій справі це має бути галантний чоловік, який уміє бути справжнім кавалером із жінкою. Якщо підсумувати, то в сучасного чоловіка має бути стильність, галантність, представництво, бажання і прагнення бути успішним. Страшенно не люблю альфонсів і чоловіків, які розкручуються за рахунок жінок і ховаються за жіночими спинами. Чоловік має бути лідером, не завжди з фізичними якостями. Це людина, яка не боїться дивитися життю в очі, не боїться життєвих проблем і обставин, а чітко розуміє, що вона робить і для кого. У справжнього чоловіка в пріоритетах завжди жінка.

— Тоді від чоловіка перейдімо до жінки. Який Ваш ідеал жінки?

— Мені важко сказати. Це та жінка, яка дозволяє собі полюбити себе. Є жінки сильні, інші хочуть бути домогосподарками. Я вважаю, що ідеал жінки — це та, яка вміє і встигає все. Вміє бути і жінкою, і вміє розвивати себе як особистість. Вона йде своїм шляхом. І звичайно, зовнішність — це така справа, яка залежить тільки від смаків жінки. Але однозначно, що кожна людина має за собою доглядати. Взагалі-то важко скласти "фоторобота" ідеальної жінки. Мені здається, що кожна людина — особистість. Але не в кожній це відкрили і не в кожній це знайшли. Не кожен це знайшов, перш за все, для себе. Я вважаю це проблемою людства. Якби кожен займався своєю справою, ми мали б ідеальний рівень розвитку в усьому. Адже часто більшість потрапляє в свою професію з різних причин: то в університет "пропихнули", то доля закинула, то друзі затягнули тощо.

Читаємо газету Хрещатик

Будьде щасливі!

З великою повагою

— На завершення, яку пісню хотіли б заспівати, але ще не заспівали? Про що?

— Кожну пісню мені хотілося б співати лише про позитив. У мене був деякий досвід, коли я пробував заспівати про сумні розставання, про невдачі — таке також буває. Але я вважаю, що я людина світла, і мені потрібно сіяти позитив. Хотілося б

людям співати про прекрасне і розповідати в піснях красиві історії, які давали б добрі результати ●

Розмовляла Ірина ЩЕРБАТА, "Хрещатик"

Фото надано Golden Helga PR та прес-службою Василя ЛАЗАРОВИЧА

Свято пластики і форм

У столиці триває Великий скульптурний салон

Уперше до Києва привезли колекцію скульптур Едгара Дега, і його знамениту "Юну танцівницю"

Марія БЕЛЯЄВА
"Хрещатик"

Минулого тижня в "Мистецькому арсеналі" відкрився в'яте поспіль Великий скульптурний салон. Під одним дахом він зібрав роботи 40 сучасних майстрів скульптури, а "зірковою" частиною експозиції стали 74 бронзові скульптури французького імпресіоніста Едгара Дега. Салон відкритий для поціновувачів мистецтва до 12 березня.

Цього року п'ятий — напів'ювілейний — скульптурний салон змінив місце локації з Українського дому на "Мистецький арсенал". Експозиція зайняла весь перший поверх — 8 тисяч метрів і поєднала майже півтисячі витворів сучасних українських скульпторів.

Прикраса нинішньої виставки — 74 бронзові скульптури Едгара Дега. Насправді митець створював скульптури з воску, а вже після його смерті спадкоємці відтворили зі збережених воскових фігур бронзові примірники в славнозвісній ливарній майстерні Вальзуані (Франція). Вони представляють собою ті образи, які завжди надихали французького майстра — витончені танцівниці, купальниці, граційні коні, які начебто застигли в динаміці руху. Скульптури для Дега носили інтимний, експериментальний ха-

рактир, він зберігав їх у своїй студії. На Великому скульптурному салоні представлена зокрема "Юна танцівниця" — єдина скульптура, яку Едгар Дега експонував за життя і яка згодом стала однією із найвідоміших скульптур у світі. Експозицію знаменитого митця привіз в Україну колекціонер Ігор Воронов. Для колекції створили окремий простір, із музикою тих часів, інформаційними плакатами про творчість Дега, його стиль й історію окремих робіт, відеоінсталяціями. Усе разом створює зовсім інший ефект сприйняття мистецтва, ніж у звичайних музеях.

У решті залів розмістилися скульптури 40 українських митців — різної величини, стилів і виконані з таких матеріалів: бронзи, мармуру, каменю, дерева, базальту. Є й цікавий зал, в якому скульптури розмальовані

флуоресцентною фарбою, світяться в темряві. У своїх роботах скульптори зверталися до різноманітних тем — середньовіччя, трипільських мотивів, казкових і міфічних персонажів, давньогрецьких богів, реалістичних життєвих сцен.

Постійне проведення скульптурного салону позитивно впливає як на відвідувачів, які мають змогу познайомитися з сучасною скульптурою, так і на розвиток самих митців. "З 2007 року, коли почали проводити салон, інтерес до цього виду мистецтва зріс, — розповідає скульптор Олександр Дяченко. — Якщо в 1990-х роках скульптори переважно працювали з малими "салонними" формами, то нині роблять і великі, які потребують більше часу і зусиль. Також добре, що сучасні скульптури поєднують із музейними колекціями робіт відомих митців". Як розповіли організатори, цього року заявок на участь у салоні було так багато, що довелося навіть обирати найкращих — за якістю і рівнем робіт. Серед учасників — скульптори з Харкова, Дніпропетровська, Донецька, Львова, Києва.

В окремому залі представлено новий міський проект — Перший український парк сучасної скульптури та інсталяції Kiev Fashion Park. У рамках проекту в парках Києва буде встановлено скульптури та інсталяції українських митців, а також авторські лавки для відпочинку, над ескізами яких працювали вітчизняні дизайнери. Кілька скульптур і те, який вигляд матимуть лавочки, можна вже побачити в "Мистецькому арсеналі". За задумкою, після салону їх виставлять на продаж на аукціоні, а меценати, які їх куплять, подарують арт-об'єкти місту. Першим місцем реалізації проекту організатори та представники міської влади обрали Пейзажну алею, де парк відкриють до Дня Києва 27 травня. Надалі прикрашати візьмуться Володимирську гірку та парк Шевченка.

Нагадаємо, Великий скульптурний салон-2011 відкритий для відвідувачів з 18 лютого до 12 березня ●

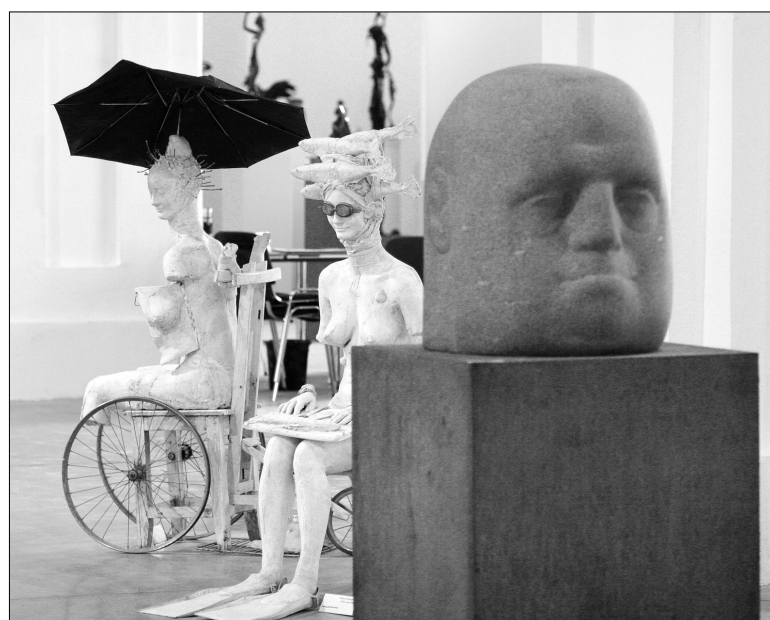
У приміщенні спецпроекту "Майстерня" Олександра Сухоліта та Саїда Ахмаді планують проводити майстер-класи та арт-лабораторії

Скульптури "Адам і Єва" Володимира Кочмаря потрапили на салон із Харкова

Парки Києва збираються прикрасити сучасними скульптурними об'єктами та арт-лавками

У витворах українських митців переплітається сучасність і минуле

ПЯТЬ МУЖЕЙ БУХГАЛТЕРА КАПИТОНОВОЙ

Продовження повісті Олени Шерман

Вы спросите: как скоро я поняла, что моим четвертым, на сей раз гражданским, мужем стал обыкновенный аферист? Не так уж быстро: где-то через полгода, когда к Ричарду пожаловали недовольные родители первых выпускников, которых, разумеется, никто не позвал сниматься в рекламе за бешеные гонорары и вообще никуда не позвал. Разумеется, Ричард виртуозно отбрехался — как всегда, но тут и меня осенило: это лохотрон. Через минуту, впрочем, я принялась спорить сама с собой. Я привыкла к образу Ричарда — бесталанного актера, и мне не хотелось, чтобы он оказался талантливым проходимцем. А может, я тороплюсь с выводами? А может, я чего-то не понимаю? Может, он на самом деле меня любит, и предложил переселиться к нему не для того, чтоб все время держать под контролем, а потому, что не может на меня наглядеться?

Спор остатков романтического отношения к миру (а я и не знала, что они еще уцелели) со здравым смыслом продолжался ровно месяц. А потом я нашла загранпаспорт гражданина Украины на имя какого-то Нечипоренко Ивана Петровича, уроженца Луганской области, 1955 года рождения — но с фотографией Ричарда. В паспорте стояла свежая шенгенская виза.

Собрав, по самым скромным подсчетам, около полутора миллионов долларов, Ричард явно готовился в ближайшее время уносить ноги. Потому и поддельный паспорт не был запрятан куда-то далеко и глубоко, а лежал в верхнем ящике его письменного стола, который Ричард, куда-то спешно уехавший в тот вечер, забыл запереть — чтобы быть под рукой на всякий случай. Мне о грядущих планах муженек не сказал ни слова: стало быть, собирался бежать без меня. Очень соблазнительно было порыться в хранящихся в столе бумагах, но в любую минуту Ричард мог вернуться, и я успела лишь обнаружить договор аренды: оказывается, шикарная квартира, в которой мы жили, вовсе не была собственностью Ричарда, он ее снимал.

Будь я моложе и наивнее, я, несомненно, решила бы “вывести лжеца на чистую воду” и затеяла бы громкий и ненужный разговор с разоблачениями; но юность и времена бурных страстей прошли. О чем говорить, если все ясно? Когда Ричард вернулся домой, я ничего ему не сказала, а на следующий день под предлогом скверного самочувствия осталась дома и все утро собирала свои вещи. На том же такси, на котором я отвезла три тяжелых чемодана в камеру хранения Казанского вокзала, я приехала к двум часам дня в школу юного актера. Ричард, к счастью, оказался на месте, но в его кабинете сидели какие-то люди. Наш последний разговор оказался очень коротким.

— Дай мне мою трудовую на две минуты, из налоговой звонят, что-то хотят уточнить, — попросила я с порога (все документы сотрудников хранились в сейфе у Ричарда).

Ричард извинился перед посетителями, быстро вытащил из сейфа трудовую книжку и молча сунул мне.

Я вышла, сама заполнила графику о прекращении работы в “Школе юного актера Н. Гусовской и М. Дерябкина” и отправилась к Почечуеву — по счастливому стечению обстоятельств, и он оказался на месте.

— Подпишите и поставьте печать, Ричард приказал.

Почечуев знал, что мы с Ричардом фактически муж и жена, и ему не пришлось в голову усомниться в моих словах. Как за полчаса я устроилась в школу проходимца, так за полчаса и уволилась. Через два с половиной часа я сидела в купе поезда, следовавшего не в мой родной городок — Ричард знал, откуда я родом, так что имело смысл затаиться, а в ближайший к нему крупный город Н. С собой я увозила скопленные за годы работы в Москве несколько тысяч долларов. Покидала я Москву без радости, но и без сожаления, словно ощущала, что вовремя ставлю точку, вовремя завершаю очередной жизненный период, и если б я осталась, то дальше было бы весьма хреново.

Что подумал о моем бегстве Ричард, я не знаю. Может, и обрадовался в глубине души — кто знает, какие у него были намерения, а я сама избавила его от всех хлопот. Через некоторое время из газет я узнала о разразившемся скандале, о коллективном иске обманутых родителей, о закрытии обеих школ — актерской и фотомодельной, об аресте Почечуева. Про Ричарда писали до странного мало. Потом Почечуев умер в СИЗО, а дело закрыли. Слава Богу, меня не искали, а если и искали, то не нашли. Впрочем, в этом деле я была почти такой же жертвой, как и честолюбивые мамашки и их одаренные чада, только взяли меня на другую приманку.

В Н. я сняла квартиру и почти сразу же нашла работу, неплохо оплачиваемую по провинциальным меркам: заместителем главного бухгалтера строительной фирмы. Первые месяцы — адаптации, утряски-усушки — прошли быстро и напряженно, но меня не страшил этот стресс, наоборот: так хорошо было, придя вечером домой и приняв душ, сваливаться в кровать и вырубаться. Потом все устаканилось, началась рутина — и пришла бес-

сонница. Глядя на желтый фонарь за окном, я часами размышляла о своей жизни, блуждая по замкнутому кругу.

Почему я всякий раз остаюсь у разбитого корыта? Почему я упорно выбираю не тех мужчин? Правда, и мужчины у меня какие-то интересные, как на подбор. Ведь на что жалуются наши бабы чаще всего? Или пьют, или гуляют. А мои мужья все были равнодушны к спиртному, и даже Ричард я никогда не видела пьяным — разве чуть захмелевшим. И изменять не изменяли, даже Ричард... разве что изменял так ловко, что я и не заметила. И не дураки, не невежды, есть о чем поговорить. И в постели хороши. И внешность нормальная — даже Фиму, наименее симпатичного из всех, и то можно было показывать с близкого расстояния. И рук не распускали. И все при них — а вот жить с ними нельзя, и все заканчивается одинаково: я остаюсь одна с таким поганым ощущением, словно песку нажралась, и вою на луну... или вот на фонарь. Тьфу.

Мелькнула даже мысль пойти к психологу — да так и осталась мыслью. Сеансы психоанализа или как он там называется мне заменило общение в Интернете с

виртуальными соратницами по несчастью. Интересно, что впервые с чудом информационных технологий я познакомилась еще в Москве, но использовала Интернет крайне примитивно — погоду смотрела да емейлы по работе отправляла. Теперь же передо мной весьма кстати открылись новые горизонты, отвлекающие внимание от тяжких дум о былом.

Засиживаясь за полночь на виртуальных посиделках, я, конечно, не думала, что именно Интернету я буду обязана очередным крутым поворотом личной жизни. Я не регистрировалась на сайтах знакомств и не висела в эротических чатах, я не искала в Сети мужчин — ни отечественных, ни иностранных. Мой круг общения был ограничен несколькими сугубо женскими форумами, один из которых был посвящен шитью, вязанию и всяческому рукоделию. Когда-то в юности я немного вязала на спицах и крючком, потом забросила, а теперь вот решила взяться за былое. Впрочем, надолго меня не хватило: самыми большими моими достижениями стали вязаная крючком салфетка и черная ажурная летняя шапочка в стиле 1920-х. Шапочка, обнаруженная на каком-то сайте, увлекла меня простотой выполнения. Я связала ее за два дня, сфотографировалась и выложила фотку на форуме рукодельниц — похвалиться.

Несколько рукодельниц оставило одобрительные комментарии, а одна девушка написала в письме (под ником на форуме принято было указывать электронный адрес), что шапочка красивая, только я в ней похожа на томную корову. Смешно, но я расстроилась и даже хотела удалить фотографию. Разумеется, через несколько дней я забыла и про хамский отзыв, и про саму фотку, и никогда бы не вспомнила, если бы через месяц с лишним не получила в высшей степени странное письмо на английском языке, подписанное совершенно незнакомым именем: Эндрю Лейтон.

Неизвестный мне мистер Лейтон писал, что забрел на русский форум совершенно случайно и был поражен, увидев мою фотографию. По его мнению, я похожа на женщин Ренессанса, я самая красивая женщина, которую он когда-либо видел, и что он не может не выразить мне свое восхищение. В заключение мистер Лейтон сообщал, что он разбирается в женской красоте, т. е. является художником, и выражал надежду, что его письмо меня не рассердит.

Письмо меня не рассердило, но удивило до самой последней стадии — до приоткрытого рта. По неопытности я придала ему чрезмерное значение и долго пыталась понять, с какой целью оно написано. Именно любопытство побудило меня ответить — так же, как я прочитала, т. е. с помощью компьютерного перевода. Я сдержанно поблагодарила неведомого Эндрю за теплые слова и похвасталась, что шапочку связала сама.

Ответ пришел в тот же день. Мистер Лейтон продолжал вос-

торгаться моей личностью и немного рассказал о себе. По национальности он англичанин, но долго жил «на континенте» (я не сразу поняла, что это значит) и ощущает себя гражданином мира. По призванию он художник, но занимается бизнесом, а все свободное время отдает любимому хобби. Ему 40 лет, и он свободен.

В подтверждение своих слов Эндрю прислал 2 фотографии: свою и своей картины. Картина меня не впечатлила — обычный натюрморт, а вот ее автор понравился. Голубоглазый бородатый мужчина, стоящий на пустынном пирсе, походил не то на моряка, опоздавшего на свое судно, не то на одинокого мечтателя, ждущего свои алые паруса. В общем, лицо было приятное, фигура атлетическая, а оставшийся неизвестным фотограф — явно талантлив.

Между нами завязалась переписка, носившая вначале вполне дружеский характер. Я рассказывала Эндрю о России, он мне — об Англии, Испании, Португалии и других странах, где жил и бывал. Переписка развлекала меня и заставляла извлечь из недра памяти остатки школьного английского — мне нравилось понимать содержание писем почти без помощи автопереводчика. Потом Эндрю попросил мой телефон — и позвонил в тот же вечер. Голос у него оказался приятный, и говорил он умышленно медленно — чтобы мне было легче понять.

Трудно сказать, в какой момент я подседа на наше телефонно-виртуальное общение — но подседа, как наркоман, и стала с нетерпением ждать писем, готовиться (переводить то, что хотела рассказать) к телефонным разговорам. Эндрю заполнил пустоту, но заполнил, как заполняет ее любовь к кумиру в 16 лет — как мечта, как некий контур, который можно раскрасить по своему усмотрению. Все, что я знала — фотографии, голос и его истории — позволяли слепить любой образ, и я лепила — бессознательно, стихийно — некоего английского джентльмена, человека строгих правил, но при этом мечтательного и чистого душой. Сначала это было развлечение, а потом — увлечение.

Правда, опыт и здравый смысл нашептывали, что и с Эндрю должно быть что-то не так — такова моя планета невезучая! — но я отмахивалась от зловещего шепота. В конце концов, это всего лишь невинная полуигра, виртуальный флирт, я же не собира-

юсь выходить за него замуж! А с другой стороны — это ведь с нашими мне не везло, и не исключено, что с иностранцем все сложится по-другому.

С приближением лета Эндрю настойчиво заговорил о совместном отпуске. Он и прежде звонил часто, а тут как с цепи сорвался и названивал по два-три раза в день. Разумеется, он готов был полностью оплатить мой вояж, и я заколебалась. Соблазн посмотреть на халяву Европу оказался чересчур сильным, и в конце концов я не устояла. Местом встречи стал остров Крит, а неделя, проведенная на нем, чуть было не пошатнула мой устоявшийся скептицизм относительно мужчин.

Я выговорила себе раздельное проживание и решила платить за отдельный номер сама — но первый же день показал несостоятельность моих опасений. Эндрю оказался тем самым благовоспитанным джентльменом, каким я его представляла, и, несомненно, запрети я, он и к руке б моей не прикоснулся, не говоря о большем. Но я не запрещаю, а наоборот, поощряю. Чем-то этот рослый мужчина походил на большого ребенка, нуждающегося в ободрении и заботе. Подобная робость удивляла и импонировала одновременно. Мне даже показалось, что когда-то этот человек пережил какую-то интимную душевную травму, и ее последствия сказываются до сих пор. Впрочем, Эндрю ничего такого не рассказывал, это уже я домыслила. Зато он щедро делился детскими и юношескими воспоминаниями.

Насколько мне позволило понять мое знание языка, Эндрю и его младший брат Колин родились у далеко не молодых родителей: отцу на момент рождения старшего сына исполнилось пятьдесят три, матери — сорок семь. Но большая разница в возрасте между родителями и детьми не помешала им стать счастливой и дружной семьей. Даже поступив в университет, Эндрю, в отличие от других студентов, с нетерпением ждал выходных, чтобы провести их дома, среди родных. Когда Эндрю было 22 года, его отец умер, отчего — я так и не поняла, а переспрашивать было неловко. Через три года умерла мать — от рака. Смерть родителей вызвала у Эндрю тяжелой духовный кризис. Он бросил учебу и длительное время перебивался случайными заработками, скитался по Западной Европе, а потом вернулся в Англию и в университет, проучился

еще полтора года на искусствоведение, но диплом так и не получил. Его друг затеял бизнес и позвал Эндрю в качестве компаньона. Бизнес заключался, кажется, в продаже кормов для домашних питомцев, и вскоре прогорел, но благодаря ему Эндрю освоил на практике азы коммерции. Теперь у него свое дело: так называемый «зеленый туризм», то есть турфирма-посредник между усталыми горожанами, желающими подышать деревенским воздухом, и фермерами, желающими сдать пару комнат в своих домах. Бизнес интересный, ненапряжный и прибыльный; а главное, оставляющий много свободного времени на хобби: живопись (за неделю Эндрю раз пять запечатлел мой не гордый профиль в своем альбоме), фотографию, путешествия, Интернет и прочие невинные радости.

Как видите, все получалось очень складно: становилось понятным, откуда у Эндрю столько времени на виртуальное общение и почему он не был до сих пор женат (семейная традиция позднего брака).

У меня не было никаких причин сомневаться в его словах: биография вполне соответствовала человеку, если так можно выразиться. Вообще ту неделю я вспоминаю как командировку в рай, и не только из-за необыкновенной красоты окружающей природы. Все было на удивление хорошо: на небе ни облачка — и сильный бодрящий ветер, позволяющий перенести сильную жару; на душе ни тени грусти или тревоги — и светлая радость темных ночей.

В последний вечер нашего пребывания на Крите мне сделали сказочное предложение руки и сердца. Представьте: терраса ресторана, справа — море слегка волнуется при свете звезд, слева — звучит легкая музыка типа сиртаки, на столе алые розы и зажженные красные свечи, а симпатичный мужчина протягивает бархатную коробочку с кольцом внутри. И я не могла избавиться от ощущения, что все это происходит не со мной, что я смотрю очередной голливудский фильм с похожей на меня актрисой в главной роли. Сценарий фильма требовал сказать «да», и я сказала «да» — хотя Бог свидетель, у меня и в мыслях не было очередного замужества... еще неделю назад. Дальнейшие события также разворачивались с кинематографической быстротой, причем не нашего, а немого кино.

Далі буде...

КИЇВСЬКА МІСЬКА РАДА

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС НА ПРАВО ОРЕНДИ НЕЖИЛИХ ПРИМІЩЕНЬ ЗА АДРЕСАМИ:

- Бессарабська площа, № 2 — нежиле приміщення першого поверху загальною площею 34,80 кв. м, цільове використання — торгівля продовольчими товарами, строк оренди — 2 роки 364 дні, розмір застави за участь у конкурсі 13266,11 грн (без ПДВ);
- Бессарабська площа, № 2 — нежиле приміщення першого поверху загальною площею 21,80 кв. м, цільове використання — кафе без реалізації горілчанних виробів, строк оренди — 2 роки 364 дні, розмір застави за участь у конкурсі 5494,69 грн (без ПДВ);
- Бессарабська площа, № 2 — нежиле приміщення другого поверху загальною площею 21,00 кв. м, цільове використання — офіс, строк оренди — 2 роки 364 дні, розмір застави за участь у конкурсі 4100,88 грн (без ПДВ);
- Бессарабська площа, № 2 — нежиле приміщення третього поверху загальною площею 15,00 кв. м, цільове використання — офіс, строк оренди — 2 роки 364 дні, розмір застави за участь у конкурсі 2929,35 грн (без ПДВ);
- Бессарабська площа, № 2 — нежиле приміщення третього поверху загальною площею 20,00 кв. м, цільове використання — офіс, строк оренди — 2 роки 364 дні, розмір застави за участь у конкурсі 3911,40 грн (без ПДВ);
- Бессарабська площа, № 2 — нежиле приміщення мезоніну загальною площею 21,00 кв. м, цільове використання — офіс, побутові послуги, строк оренди — 2 роки 364 дні, розмір застави за участь у конкурсі 3678,78 грн (без ПДВ);
- Чорнобильська, № 13-Б — нежиле приміщення 1 поверху загальною площею 73,86 кв. м, цільове використання — перукарня, строк оренди — 2 роки 364 дні, розмір застави за участь у конкурсі 1599,81 грн (без ПДВ).

Термін прийняття конкурсних пропозицій — 15 днів з дня публікації оголошення про проведення конкурсу. Документи для участі у конкурсі приймаються за адресою: вул. Хрещатик, 10, Головне управління комунальної власності м. Києва.

Проведення конкурсу відбудеться 22.03.2011 о 10.00 за адресою: м. Київ, вул. Хрещатик, 36, к. 1017.

Ознайомитись з умовами конкурсу та отримати додаткову інформацію можна за адресою: 01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 10, Головне управління комунальної власності м. Києва, к. 524.

Телефони для довідок: 279-27-93, 279-27-86.

БУДИНОК ОФІЦЕРІВ

вул. Грушевського 30/1

2.03

19.00

Тел.
253-80-72

АЛЕКСАНДР НОВИКОВ

презентація нового альбому

«Ананасы в шампанском»

Живий звук

Інформаційний партнер:
Хрещатик
Київська міська газета

КОЛЬОРОПОДІЛ

Кольороподіл А2 (формат 660x560 мм)
01034, Київ, вул. Володимирська, 51-а,
репроцентр газети «Хрещатик».

Тел.: 235-82-72, 234-12-55
repro.kreschatic.kiev.ua

Усі види додрукарських робіт.

За зміст рекламних оголошень відповідає рекламодавець. Реклама друкується мовою оригіналу

Хрещатик

ПЕРЕДПЛАТА НА 2011 РІК

ІНДЕКС ЩОДЕННОГО ВИПУСКУ 61308 | ІНДЕКС ЧЕТВЕРГОВОГО ВИПУСКУ 22094
(ВТ, СР, ЧТ, ПТ) (З ПРОГРАМОЮ ТБ)

Передплатні ціни

на місяць — 40 грн. 90 коп.	на місяць — 10 грн. 90 коп.
на 3 місяця — 122 грн. 10 коп.	на 3 місяця — 32 грн. 10 коп.
на 6 місяців — 242 грн. 55 коп.	на 6 місяців — 62 грн. 55 коп.
на 12 місяців — 483 грн. 90 коп.	на 12 місяців — 123 грн. 90 коп.

Пільгова передплата з доставкою газети в поштову скриньку

на місяць — 21 грн. 50 коп.	на місяць — 6 грн. 50 коп.
на 3 місяця — 64 грн. 50 коп.	на 3 місяця — 19 грн. 50 коп.
на 6 місяців — 129 грн. 00 коп.	на 6 місяців — 39 грн. 00 коп.
на 12 місяців — 258 грн. 00 коп.	на 12 місяців — 78 грн. 00 коп.

Оформлення проводиться в редакції

ТЕАТР

Задзеркальні міражі

Балет "Даніела" з роками набуває нового звучання і знаходить нових шанувальників

Марина ЧОРНА
"Хрещатик"

За п'ять років існування балет "Даніела" українського композитора Михайла Чембержі відстоявся, як добре вино. Він продовжує п'янити відвідувачів Національної опери багатогранністю музики, психологією танцю і вічним сюжетом про кохання.

Де тільки люди не шукають свою другу половинку: на дискотеках, у театрах, за кордоном, в Інтернеті зрештою! А герой балету "Даніела" Фредеріко пішов ще далі — в саме "Задзеркалля". У пошуках щастя юнак побував у чарівному "Саду каменів", у казковому "Золотому замку", навіть спускався до пекла. Так-так, саме до пекла, чого лише не зробить чоловік заради кохання!

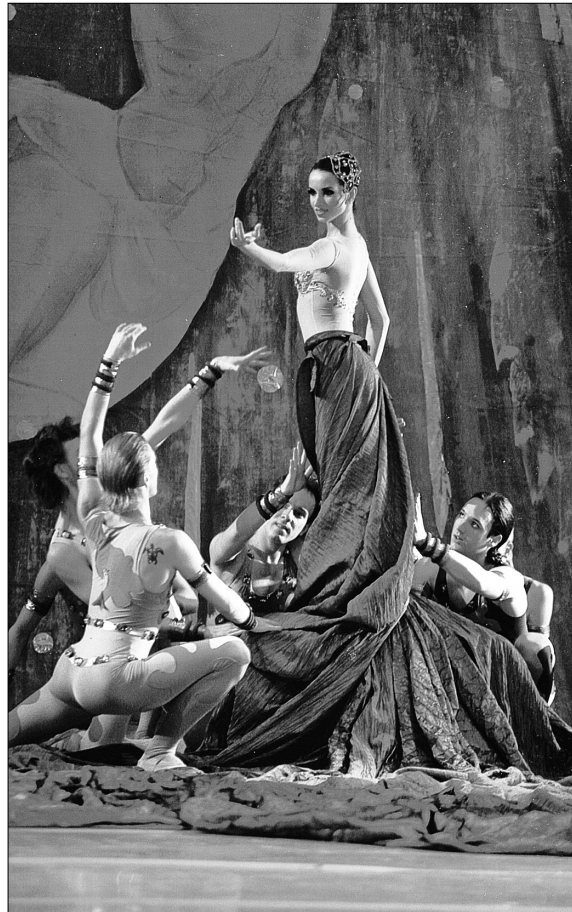
Сюжет балету ніби тисячний раз повторює вічну істину: найбільше щастя — це його пошук. Але поневір'янню Фредеріко жодного разу не увінчалися успіхом: усі образи ідеальної дівчини, які юнак бачив по той бік дзеркала, виявлялися не більше, ніж фантомами. Після невдалих подорожей до "Задзеркалля" герой відмовляється від пошуків кохання.

Коли стежила за сюжетом "Даніели", мимоволі пригадалась історія. Мій самотній друг якось постановив собі завдання за рік знайти дружину. Взяв відпустку, зібрав валізи й подався подорожувати... А ключі від квартири залишив сусідці. За місяць повернувся з нічим,

зайшов до дівчини по ключі й залишився на завжди. То, може, проблема сучасного покоління у захмарних пошуках? Так, інколи знайти когось у себе під носом виявляється складніше, ніж перегорнути тисячу сторінок на сайтах знайомств...

Невідомо, за яким сценарієм працює вища сила, але тільки-но зрікаєшся любові й майже звикаєш до самотності, серце знову збуджують почуття. До героя кохання прийшло буквально додому. Дівчина Даніела позує для дядечка Фредеріко, який пише її портрет. Молоді люди зустрілися не в чарівних замках і поза-чайній кімнаті. Свідком цього randevu стало те саме старовинне люстро, що відкриває чарівні шляхи, але не гарантує щастя.

Загалом якість партитури, музичного ряду, драматургії, а також талановиті виконавці триають постановку серед найкращих балетів Національної опери, знову і знову збираючи аншлаги. Для композиторського стилю Михайла Чембержі характерні національна визначеність музики, тонкий ліризм,

Феєрія музики і танцю на сцені Національної опери

психологічна глибина образів, мелодійне багатство, виваженість структурних рішень, майстерне інструментування. Тому балет "Даніела" сміливо можна назвати новим музичним явищем в українській культурі XXI сторіччя.

Ще одна цікавинка "Даніели": класичні сюжети і антураж вистави поєднуються з сучасною, ритмічно складною музикою Михайла Чембержі. Хореографічне розв'язання постановки запропонувала Аніко Рехвіашвілі. Її творчість вирізняється ро-

мантичністю в поєднанні з легким гумором. Декорації та костюми створено за ескізами художника Анатолія Іконникова.

Можливо, деякі театральні критики через цю особливість не побачили в балеті цілісної картини, але синкретизм, власне, й характеризується неорганічним злиттям різних стилів. Тим паче, що саме кохання так просто не причешеш: воно коливається на дуже тонкій межі. А найкраще буде пережити емоції від балету "Даніела" особисто і мати власну думку ●

Гороскоп киянина на 24 лютого

ОВНИ, перша половина дня буде бурхливою й непередбачуваною. Ви перебуватимете в потужному потоці емоцій, які матимуть гіпнотичний вплив на оточення. Після обіду психологічна атмосфера поліпшиться, ентузіазм фонтануватиме. Проте доведеться боротися з підступними інтригами, підсиджуваннями, невидимим супротивником.

ТЕЛЬЦІ, атмосфера дня наповнена невизначеністю, що зовсім не до душі. Нікому не довіряйте, покладатися на друзів, союзників небезпечно. В повітрі витає дух зради. Вас можуть купити лестоцями, наобіцявши золоті гори, обдурити. Тож мобілізуйтеся і виставте захисні психологічні бар'єри. Вечір обіцяє екстрими з неприємними нервовими стресами.

БЛИЗНЯТА, першу половину дня присвятить марудним обов'язкам. Завершіть розпочаті раніше справи. Після обіду шалений вихор непередбачуваних подій може підхопити вас і закружляти у конфронтаційному танку. Існує ризик перевищення повноважень, унаслідок чого вірні союзники можуть стати затятими ворогами. Можливо, хтось із них заздритиме вашій популярності й глестиме облудні інтриги.

РАКИ, ранок присвятить собі любим. Порозкошуйте на свій смак. У другій половині дня зосередьтеся на службових справах, хоча у начальства ви у фаворі, однак стережіться конкурентів, котрі сплять і бачать, як вас підсидити та скинути з п'єдесталу пошани.

ЛЕВИ, першу половину дня проведіть на самоті. Зануртеся у внутрішній світ і поспілкуйтеся з собою, бажано в домашній обстановці, оскільки саме рідні стіни вас надихатимуть. Після обіду енергетична тональність кардинально зміниться. З'явиться привід повеселитися, поспілкуватися з близькими, реалізувати творчі плани. Рідні здатні вас обдурити чи пожартувати, а це може зіпсувати настрій.

ДІВИ, до реалізації нових планів ліпше беріться у другій половині дня. Вмикайте енергетичний генератор, рухайтесь, винахідливо підходьте до розв'язання проблем і не намагайтеся нікого перехитрити. Ті особи, яких сподівається пошити в дурні, набагато сильніші та мудріші, тож ваші задуми миттєво розкриють.

ТЕРЕЗИ, до обіду через вразливість і підозру можете стати ревним Отелло, хоча накопичені донині емоції можуть вибухнути несподівано для тих, на кого вони спрямовані. Після обіду космічні ритми набувають зовсім протилежного забарвлення. Ентузіазм зафонтанує невичерпним джерелом, однак під впливом азарту ви ризикуєте не розгледіти авантюристів, які ховаються за маскою ораторського красномовства та вішають локшину на вуха. Перевіряйте правильність отриманої інформації, вона може бути недостовірною.

СКОРПІОНИ, зранку відпочиньте чи оберіть приємне заняття. У другій половині дня доля закликає до активних дій. Час клепати гроші, і саме завдяки діловій заповзятливості, ерудиті, кмітливості, хисту контактувати з людьми ви зможете поліпшити матеріальний стан. Не сидіть квачкою, рух — це запорука прогресу і вдалих шансів заробити!

СТРІЛЬЦІ, вранці не поспішайте включитися в активну діяльність. Завершується кармічна смуга, і реальна дійсність затьмарена вашими бурхливими почуттями. Найпродуктивніший час — вечір, коли ви відчуєте себе пестунами долі і зможете дозволити собі все, що заманеться. Єдиний мінус — надмірна балакучість і емоційність з перчинкою агресивності, що може негативно налаштувати проти вас публіку.

КОЗОРОГИ, остерігайтеся "мавпування". Можете постехити за іншими людьми, проте не варто сліпо копіювати, переймаючи їх прийоми та манеру поведінки. Ваш тил і душевна опора — це родина, батьки, діти. Після обіду вступаєте (на два дні) в кармічну смугу. Тому розслабтеся і смиренно виконуйте все, що від вас вимагатимуть люди, обставини. А впертість, амбіційність, претензії — то спокуса від лукавого...

ВОДОЛІЇ, нічого до обіду не розпочинайте, бо можете опинитися на роздоріжжі через сумніви щодо обраної мети, втратити віру у власні сили. В кінці дня ваша увага буде сконцентрована на дружніх контактах. Ретельно відбирайте нових друзів — серед них можуть затесатися брехуни та авантюристи, які скептично ставляться до ваших ідей і цінностей. Майте справи з тими, кому довіряєте.

РИБИ, до обіду можете дати волю лінощам, ближче до вечора вас огорне пристрась до бурхливої діяльності. І саме на роботі їй варто дати активний вихід і продемонструвати фахову компетентність. Утім, не все йтиме, як по маслу, там на вас підстерігають такі вороги, як балакучість, агресивність, дратівливість, непослідовність, надмірна самовпевненість ●

Підготувала Любов ШЕХМАТОВА, астролог

СУДОКУ

8							3
			9		5	4	
						9	8
9							2
	8		6	1	7	3	5
		5		2		8	1
	2		7				
3						7	1
	1	9	5			2	8

Відповідь на sudoku, вміщений у нашій газеті 23 лютого

Правила sudoku

Гральне поле 9 на 9 клітинок. Поле розділене на квадрати 3 на 3. На початку гри відома певна кількість цифр. Спочатку — заповнити всі порожні клітинки цифрами від 1 до 9 за такими правилами:

1. Цифра може з'явитися тільки один раз в кожному рядку.
2. Цифра може з'явитися тільки один раз в кожному стовпчику.
3. Цифра може з'явитися тільки один раз в кожному квадраті.

9	3	7	2	5	6	8	1	4
2	1	5	8	9	4	3	6	7
6	8	4	3	7	1	2	9	5
1	5	2	9	4	8	7	3	6
4	9	6	7	2	3	1	5	8
3	7	8	1	6	5	9	4	2
7	6	3	5	1	2	4	8	9
8	4	9	6	3	7	5	2	1
5	2	1	4	8	9	6	7	3

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

Завтра

В Україні хмарно з проясненнями. Подекуди часом опади. Вітер північно-східний, східний, 5—8 м/с. Температура вдень —4...—8°C, вночі —8...—12°C; на узбережжі Криму до +4°C; на Одещині та в Криму місцями —4...—6°C, на сході країни —8...—10°C, вночі —11...—13°C; у західних областях місцями —6...—8°C, вночі —9...—11°C.

На Київщині хмарно з проясненнями. Часом сніг. Вітер північно-східний, 3—6 м/с. Температура вдень —8...—10°C, вночі —12...—14°C.

Сьогодні

24 лютого — Власа (Священномученика Власія). Святий Влас вважається захисником свійських тварин. Після Власа невдовзі настає піст, а отже, закінчувалися весілля. Якщо цього дня спостерігається відлига, то морозів більше не буде. Якщо в цей день іній, сніг, дощ, то 24 травня на Мокія Мокрого буде дощ.

Іменинники: Улас, Всеволод, Дмитро, Федора ●

Засновник — Київська міська Рада
В. о. головного редактора Денис ЖАРКИХ
Газета заснована 7 вересня 1990 року.
Перерестрована в Міністерстві інформації України 10 січня 1999 року.
Свідоцтво серії КВ №3620

Газета київської міської ради
Хрещатик

01034, м. Київ-34, вул. Володимирська, 51-б
Телефон для довідок 502-34-37, факс: 235-01-93
Телефони рекламного відділу: 234-21-84, 531-91-05, факс: 235-61-48
Телефон відділу розповсюдження та реалізації: 234-27-35
Internet: www.kreschatic.kiev.ua E-mail: info@kreschatic.kiev.ua

Редкація листується з читачами тільки на сторінках газети. Газета публікує також ті матеріали, в яких думки авторів не збігаються з позицією редакції. При передруку посилання на "Хрещатик" обов'язкове. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Матеріали зі знаком (D) та під рубрикою "Конфлікт" друкуються на правах реклами. Набір, верстка та кольороподія: комп'ютерний центр газети "Хрещатик". Друк: СПД Скуйбіда В.П.

Загальний наклад 131855
Замовлення 68